

*Lõksus saladusliku
miljardäriiga*

Marion Lennox

Romantika

Originaali tiitel:
Marion Lennox
Stranded with the Secret Billionaire
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, pai-gad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Merike Kivilo
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2017 by Marion Lennox
See teos sisaldab sõnu Reinhold Niebuhri „RAHULIKUST PALVEST”.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12354318
ISBN 978-9949-82-327-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
---

Kallis lugeja!

Esimest korda, kui ma oma abikaasa pere talu külastasin, juhtus olema lammaste pügamise aeg. Mu tulevane ämm tervitas mind soojalt, üliõnnelik, et talle üks kätepaar appi tuli. Grace oli ülepeakaela küpsetamisse uppunud.

Mida kiiremini pügajad töötavad, seda kiiremini saavad nad makstud ja nende töötempo juures on vajadus toidu järele uskumatult suur. Ja mis veelgi olulisem, pakutava söögipoolise kvaliteet on sageli määravaks, kas järgmisel korral saadakse ka tipp-pügajaid või – oo, õudust! – jäetakse ootama talvist pügamiskorda. Aga Dave'i talul sellist muret ei olnud. Grace valmistas iidset puupliidil tohutul hulgal pirukaid, kooke, torte, liha, vormiroogasid... mida iganes võid välja mõelda. Tema biskviidikoogid üksi oleksid iga pügajate pundi paigale naelutanud.

Seega on see raamat kirjutatud, et jäädvustada Grace'i legendaarset kokakunsti.

Grace oleks mu kangelanna üle uhke olnud, kuna Penny võidab pügajate meeskonna poolehoidu ja lisaks muidugi ka oma miljardärist bossi südame. Grace kiidaks selle heaks.

Nautige!

Marion

Käesolev raamat on pühendatud Grace'i mälestusele, kes oli kõige soojem ja labkem ämm, kellest üks naine unistada võib, ja samuti maailma parimate õbuliste ingverikookide küpsetaja!

Esimene peatükk

Navigatsioonisüsteemi laitmatu inglise aktsent oli aidanud Penelope Hindmarsh-Firthil probleemideta läbida kaks osariiki. Alates juhistest Sidneyst väljasaamiseks: „Peale Harbouri tunnelit sõida maha kolmandale teele” kuni: „Sõida edasi kakssada kilomeetrit, kuni jõuad järgmise käänakuni,” ja nii oli ta läbinud kakssada kilomeetrit Austraalia tohutu suurest sisemaa põllumaast ning koolitatud hääl polnud kordagi takerdunud.

Tõsi, viimasel pöördel oli Penny tundnud ebamugavust. Koolitatud hääl oli käskinud tal jätkata sõitu kolmkümmend kilomeetrit mööda Innawarra rada, aga oli „Innawarrat“ hääldades takerdunud. Ka Penny oli kõhelnud. Loodus ümberringi oli ilus ja hiljutistest vihmadest roheline ja lopsakas ning ümberringi laiusid suured punase eukalüpti salad. Tee, mida mööda ta oli sõitnud, oli küll kitsas, aga ühtlane ja näha, et sagedasti sõidetav.

Seevastu Innawarra rada tundus mahajäetuna. See oli ebaühtlane ja sügavate roobastega.

Penny auto ei olnud toodetud sellise tee jaoks. Ta istus toretseva väikese sportauto roolis. See roosa auto oli olnud kingitus isalt kihluse puhul, rõõmus märguanne maailmale, et Penny oli viimaks saanud hakkama millegagi, mida ta heaks kiitis.

Seda heakskiitu ei olnud kauaks jätkunud. Muidugi – millal isa heakskiit üldse kaua kestnud oli? Praegugi tundus, et ta tegi kõike väga valesi.

Pennyl tuli ületada oja koolmekoht. Ta oli kuulnud küll raadiost teateid veerohkuse kohta oja des, aga polnud sellele tähelepanu pööranud. Nüüd aga voolas ta ees muidu kuivas ojasängis vesi. Ta tuli autost välja, võttis roosad sandaalid jalast ja suundus oja sügavust kontrollima.

Samson temaga ei ühinenud. Ta väike valge puudel istus auto tagaistmel ja vingus ning Pennygi tundis soovi veidi vinguda.

„Pole hullu,“ rahustas ta Samsoni. „Vaata, vesi ulatub vaid mu pahkluni ja GPS-i kena proua väitel on see kiireim tee Malley’s Cornerisse.“

Samson jätkas vingumist, aga Penny ronis tagasi rooli taha ja juhtis meelekindlalt väikese auto läbi vee. Oja põhjas olid kivid ja põhi tundus kindel ning vesi ulatus vaevu rehvide keskpaigani. Siisamaani pole veel midagi hullusti.

Aga Penny kahtlused süvenesid iga minutiga.

Ta oli arvestanud, et tal kulub Malley’si jõudmiseks maksimaalselt kaks tundi, aga kell näitas juba neli pärastlõunal ja ees laiuv rada oli justkui ellujäämiskursus.

„Kui asi ikka päris hulluks kisub, võime me ju autos magada,“ rääkis neiu puudlile. „Ja me hakkame juba halbade asjadega harjuma, kas pole?“

Samson vingatas taas selle jutu peale, aga Penny mitte. Vingumise aeg oli ümber.

„Malley’s Corner – siit ma tulen!“ pomises ta.

„Üleujutus või mitte, ma ei hakka eales tagasi pöörama.“

* * *

Matt Fraser oli oma elu peremees. Ta ei lootnud heale õnnele. Varasemas elus oli õnn talle kurva õppetunni andnud ja sestpeale ta sellesse enam ei uskunud.

Kui ta oli olnud kaksteist aastat vana, oli ema saanud tööd taluniku majapidajannana. Mattile, keda oli tema noores elu sinnamaani ühest emotsionaalsest krahhist teise tiritud, tundus talu taeva õnnistusena ja sestpeale oli talupidamine tema elu mõte. Vaid üks libastumine – ja peab möönma, et üsna suur – oli ta elu seganud, aga muidu oli ta suurepäraselt hakkama saanud. Kuid nüüd oli ta teel veel üks takistus ja see ei olnud naljaasi. Ta vaatas verandaaknast välja oma suure lambapügamiskuuri poole. Plaanis oli alustada pügamisega kell 5 hommikul. Ta tublid pügajad olid valmis, aga ta ise oli oma planeerimisega mööda pannud.

Ta pidi varsti uudise teatavaks tegema ja see ei saa kerge olema.

Lambaäris sõltus pool edust parimate pügajate palkamisest. Aastate jooksul oli Matt selle nimel kõvasti vaeva näinud, et parimad kohale meelitada ja tal oli see korda läinud.

Aga täna pärastlõunal oli üks telefonikõne kõik ära nullinud.

„Andeks, Matt, aga ma ei saa sind aidata. Vesi on juba põhja poolt Innawarra raja üle ujutanud ja räägitakse, et homseks oled sa juba ka lõuna poolt veevangis. Tahad sa mulle helikopteri palgata? See oleks ainuke alternatiiv.“

Helikopteri rentimine kahandaks ta tulusid villa-
saagist, aga mitte see ei teinud Mattile muret. Ta tahtis,
et ta lammastepügajad oleksid rahul ja see oli oluline.
Polnud üldsegi tähtis, kelle süü see oli, aga kui pügajad
rahul ei ole, siis tähendab see seda, et järgmisel aastal
jätakse ta nende töögraafiku lõppu. Ta peab kevadise
pügamise asemel, mis ta karja nii suurepärases vormis
hoidis, leppima talvisega.

Ta vajas kopterit, aga seda polnud kusagilt rentida.
Üleujutused põhja pool olid sundinud kõik saadaval
helikopterid tulvaveest idioote päästma või hoopis
veevangi jäänud loomadele toitu puistama.

Ta peab kohe minema ja pügajaid olukorrast teavi-
tama, mõtles mees.

See võib mässuni viia.

Ta peab sellest neile ju kunagi ikka rääkima.

Õhtusöögiga oli kerge. Nad pidid oma moonaga
hakkama saama.

Aga homme esimene *smoko**-teepaus toob kogu tõe
päevavalgele.

„Nad võivad vabalt veel öö teadmatuses veeta,“
pomises mees omaette ja suundus tallide juurde
hobust otsima. Nuggetile ei läinud pügamine ja sel-
lega seotud toimingud korda. Tema kaks lambakoera
Reg ja Bluey lendasid aga jalamaid majast välja, kui
kuulsid ta ratsavarustuse kõlksatust. Ka nemad ei
hoolinud pügamisest karvavõrdki.

Ja hetkeks ei hoolinud ka Matt ise sellest kübetki.

---

* *Smoko* – tee-, kohvi või suitsupaus Austraalia slängis. Tõlkija märkus.

„Julgus muuta asju, mida muuta saab, julgus leppida asjadega, mida muuta ei saa ja tarkus nende vahel vahet teha...“ See oli hea mantra. Ta ei saanud kop-terit rentida. Pügamisest kujuneb kindlasti kohutav katastroof, aga see oli homme mure.

Praegu aga juhtis ta Nuggeti koplid välja ja vilistas koerad kaasa.

Ta võis olla suures kitsikus, aga praegu oli tal kavatsus see kõik unustada.

Penny oli täitsa jännis.

„Sa oletad, et kui ühe oja põhjas on kivid, siis on nad iga oja põhjas.“ Ta seisis teise oja ületuskoha kaugemas küljes. Samson püsis ikka autos. Penny auto oli keset oja.

See ei olnud sügav. Ta oli kontrollinud. Oli taas autost välja roninud ja sumanud ojast läbi ning see ei olnud sügavam kui eelmine.

Mida ta aga ei osanud ette näha, oli asjaolu, et selle teise koolmekoha põhi oli pehme ja liivane. Ja see liiv imes naise auto rehvid endasse.

Kas see oli ta kujutusvili või vesi tõesti tõusis?

Ta oli ju ometi kontrollinud üle kõik olulised asjad, mida üks tüdruk nii kaugemale tulles teadma peaks – nagu näiteks telefoni leviala. See oli siin kehvapoolne ja seega oli ta soetanud endale satelliittelefoni, aga kel-tele tal helistada oli? Isale? *Issi, tule ja aita mind jõest välja.* Ta vannuks tütre maapõhja, teataks, et ta on kasutu ja laseks oma assistendil ta kojutoomiseks helikopteri organiseerida.

Ja selleks assistendiks oleks ilmselt Brett.